KORNETTISTEN

En Novell

Kaj Bernh. Genell

Kaj Bernh. Genell 2023

©Kaj Bernh. Genell 2023

JAG BÄR uniform och skärmmössa som vi frälsningssoldater gör. Jag är visserligen mest bara kornettist, och ny i kåren, men besöker också sjuka, sådana som inte har några anhöriga alls som besöker dem. De dagar jag inte jobbar på Armén brukar jag tillbringa i Seminarie-parken, där jag har skaffat mig ett par kråkor som vänner. Jag försöker lära dem att spela schack. Det går inget vidare.

Jag har hela tiden känslan av att dom bara iakttar mig, i något för mig helt okänt syfte.

En dag när jag var på sjukbesök hos okända på Konservatorie-sjukhuset träffade jag i en sal på en man med ett väldigt bandage om huvudet. Jag slog mig ner och beklagade honom och frågade om han ville berätta vad han råkat ut för. Det ville han gärna, sade han med ett leende, och detta är vad han muttrade fram:

"Jag skall berätta hur det var. Jag begav mig ut på en segeltur. Sannerligen var jag ovän med hela världen, särskilt med Tollmans och Fontáns, men när jag seglade ut från Genuas hamn i min lilla gaffelriggade snipa, tänkte jag och sade till mig själv:

-" Ja, segla nu, sök din gyllene ö , segla och undvik det onda!"

Om inte solen slogs ur sitt lopp, som man säger, så var jag alldeles säker på att lyckas. För säkerhets skull

hade jag ändå - med lock och pock - kallat till mig från Roma: Guds ställföreträdare på jorden, mannen på Petri stol, Påven alltså, en italienare, en Medici eller Berlusconi, och låtit denne stänka lite vatten på bogen till den lilla båt, som nu snabbt länsade mot Gibraltar (Ett arabiskt namn faktiskt, det där...). Mitt mål var Söderhavet, och jag hade därför, tillsammans med allt möjligt annat smått och gott, skaffat mig en hel koffert med gamla sjökort, täckande den delen av världens hav. Jag skulle dock bara använda dem, om jag inte förstod vart jag var på väg. Ty en jättelik örn följde mig ett stycke ut ifrån land, detta gamla fågeldjur, som tros vara det enda som törs se in i solen. Ett gott omen. Åtskilligt mer hade jag med. Mat och vatten, fiskekrokar och böcker, men framfor allt en stamgaffel som jag hade fått av en morbror, en stämgaffel som skulle hjälpa mig i svårt väder. Den skulle också hjälpa mot ensamhet.

Jag skulle ju sakna den vackra Elisabeth Tollman….Den var sa märklig, denna stämgaffel, att den kunde få en människa urskilja varje verkande eller vilande enhet, att förstå, att livet inte var dårskap, även om det i och för sig var det.

Till denna stämgaffel hoppas jag få återkomma, - i de sammanhang som handla om fara, om oro och de yttersta tingen, om än inte för ofta. --- . Ursäkta så jag pratar… Ni tror att jag är galen ?"

Jag försäkrade att jag inte trodde att han var galen, men erkände att jag inte riktigt förstod om han menade allvar.

"Nej, nej." sade mannen i sängen "det är naturligtvis så att jag skämtar en del. Jag tål inte allvar. Det har alltid

varit så. Förmod-ligen är det därför det har gått så här illa. Men …." Här såg han på mig med sin klara blick med dess stora glänsande svarta pupiller:

"Var människas öde är att rätta till sitt öde. Att komma mer till rätta med ödet. Och det är inte någon enda metod som är utesluten i det fallet."

Eftersom jag märkte att mannen var irriterad över mitt ifråga-sättande så försökte jag avleda hans uppmärksamhet ifrån det filosofiska genom att ta upp min kornett ur instrumentväskan som jag alltid bar med och visade honom kornetten. Han tyckte att den var fin och tryckte lite på ventilerna, som gled ner och upp, ner och upp - väloljat - i takt med att han nickade med hela bandaget. Men det hjälpte inte. Han fortsatte filosofera, eller vad det var han gjorde:

"Skeppsbibliotekets pärla var en viss Mastersons Andarna på Saudade, en bok om en skeppspojke. Jag hade läst denna bok - som jag inköpt av en slump på en loppmarknad i Las Vegas - gott och val tio gånger. Själv hade jag också papper och penna. Nå, inte att använda om jag inte förstod vart jag var på vag. Finurligt nog upptäckte jag senare att jag kunde använda sjökortens baksida till att skriva och teckna på. Så säker har jag aldrig varit, aven om jag ar mycket rädd för havet och avgjort föredrog att betrakta molnen på den stora himlen, vilken ju i och för sig ju är en utmärkt spegel av havet och det också att man i molnens form och färg kan utlasta all väderlek. Jag förenar nytta och nöje i denna betraktan. Själva båten hade jag seglat förr, och jag behövde inte tänka på den eller dess framfart över huvudtaget, så säker var jag.

Egentligen,"

Nu satte han sig halvt upp och grep tag i kornetten:

"Egentligen är himmeln ingen spegel av havet. Det är så fånigt när folk säger att dom har seglat och känner havet!!! Dom har ju bara i förbifarten berört den yttersta ytspänningen. Det är ju löjligt. När man seglat tio meter, så har berört denna. Man berör det man försummar och försummar allt det man berör. Ingen har en aning om hav. Att segla är att undslippa havet. Att segla är att försöka komma iland. Att segla är undslippandets konst. Och man kan aldrig berätta något om havet. Det är som att försöka berätta om kärleken. Eller musiken…. Omöjligt.

Nå, jag skulle berätta en historia: Alltså:

När jag hyfsat kursen, bundit rodret och revat storseglet kunde jag ägna mig att läsa James Mastersons Andarna på Saudade och jag behövde inte oroa mig för någonting åtminstone inte innan jag nått Gibraltar. Jag läste från början:

"Skeppsbåten tog sig in i lagunen med ett skrapande ljud, drev med vinden in mot öns smala gråbleka strand och lade sig på sidan. Tom Wilkies klev över relingen med blytunga ben, stapplade upp några meter och föll omkull. Snart kommer middags-solen, tänkte han och somnade sen. Hunden, Bew, sprang nu också upp ur den lilla båten och efter att den krafsat lite i sanden cirklade den runt, såg uppåt på månen och somnade, även hon, lagd i ring bredvid sin husse. Orsaken till denna landstigning var att motorkryssaren Claw, köpt i Potsdam, bemannad med fem havserfarna män,

exploderat i Bandahavet vid Nya Guinea mitt i en natt i oktober 1943.

En man hade överlevt och med skeppsjollen, som klarat explo-sionen, hade matrosen Tom Wilkies från Plymouth räddat sig till en liten ö i närheten. När han så småningom vaknade till och yr och matt av trötthet sett sig om på den lilla stranden undrade han om något av skeppet var synligt och om det fanns andra öar i närheten. Han kramade om hunden och märkte nu att solen stod i zenit och att han kanske var yr av hetta och brist på vatten. Bew flämtade ordentligt. Han såg sig om efter en möjlig sänka i närheten då han råkade titta ut över havet. Där stävade vid horisonten ett bulk-fartyg långsamt söderöver. Tom rusade då, så snabbt han kunde, ner till jollen och hämtade nödraketerna och fyrade av två av de fyra som fanns. De virvlade båda endast ett kort stycke och landade i sanden på den lilla öns strand. Röken efter dem singlade smal och ljusgrå upp mot den glödande solen. Efter detta misslyckande och efter att ha sett fartyget stäva vidare gick Tom ut på en liten udde på den ganska gröna ön och försökte , vänd emot dess mitt, uppskatta dess storlek. Kanske kunde den vara tio kilometer i omkrets med ett litet vulkaniskt berg i mitten. Han studerade kisande de branta sluttningarna till detta berg för att försöka gissa sig till var en bäck skulle kunna finnas, ty slutt-ningen var rikt bevuxen. De båda nykomlingarna tog sig sedan inåt ön över gråvit sand, vasst gräs, svart småsten och snart nog hade de funnit en bäck, där de lade sig ner och sörplade i sig friskt vatten. De utbytte en blick av förnöjsamhet och samförstånd.

Detta var ingen ö man just nu ville vara alldeles ensam på. Tom sneglade ut mot havet igen. Av Claw,

motorkryssaren, syntes inte ett spår. Vinden ökade något och Tom och Bew sökte sig in mot en liten skog. "

Boken börjar så och jag har alltid tyckt att det är en förträfflig början. Den fortsätter - jag kan det utantill -:

"Tom Wilkies kIev over relingen med blytunga ben, stapplade upp några meter och föIl omkull. Snart kommer middags solen, tänkte han och somnade."

Nu var Tom inte ensam när han strandade på Saudade. Han hade sin hund med sig. Men jag var djupt ensam i min lilla båt Invincible.. Och tyngd av skuld och oro och ånger. Och harm. Aven om jag visste att jag hade trolldom ombord - stämgaffeln. Tillvaron skjuts i viss man i spillror nar man lämnar sin hemstad - Stockholm. Och jag tänkte, att jag skulle dö, om vågorna blev som berg. Och dom blev alltmer sådana. I ensamhet har många fartyg sjunkit och aldrig nånsin spårats. Gick det att lita till en stämgaffel ?

Lita inte, lita inte ett dugg på vad jag berättar, åtminstone inte förrän jag berättat alltihop klart. Lita inte på ett ord, lova !!! Då, då skall ni förstå!! Jag lovar."

Här klappade han mig på uniformsärmen, råkade fastna i en revär och slet av misstag av densamma. Det spelade ingen roll. Den satt där också av misstag.

" Alltså: Sig själv är något man både har och inte har. Det skall upplevas på plats. Det skulle…. upplevas på

plats.”

Masterson åter:

"Hunden, Bew (Bewildered), sprang nu också upp ur den lilla båten och efter att den krafsat lite i sanden, cirklade den runt, såg pa manen och somnade, lagd i ring, bredvid sin husse."

Själv har jag aldrig överdrivet tyckt om djur. Om det intresserar… Jag blir bara förvånad inför dem, och ingen av oss - kreaturet och jag - förstår varann. Det kan vara plågsamt att träffa ett djur. Nu är inte rätta tiden att väcka gamla motsätt-ningar. Jag skymtar en liten ö, nära Mallorca kanske, dar jag nu avser gå iland och äta. (Jag måste i klarhetens intresse berätta att jag ar val medveten om att Mastersons begåvning ar vida större än min. För att överleva brukar jag helt andra medel än begåvning. Min starkhet sitter inte alls innanför tinningbenet. Men detta kommer ju att visa sig alltmer, förmodar jag, ju mer berättelsen fortskrider. Det är i vissa fall…. lättare att leva om man helt saknar talanger…..

Det är fruktansvärt att segla ….. Jag missade kosttillskottet på ön och är efter det bedrövad och på vag direkt till Gibraltar, porten ut, Herkules stoder, som alltid kransas av ljuvliga moln. Arbetet är seglingen. Jag både kan och kan inte segla. Man skall segla (hem ifrån)

för att inte bli dum (och inte komma i fängelse…) , - så står det i Havamal - och jag måste uthärda. Vad allting handlar om är att försöka skapa ett värdigt möte mellan sig själv och livet. Sig själv och sin läsare. Livet läser en. Och texten läser sin läsare. Allt hänger samman, förstår ni….. Man måste skapa anständiga former för att kunna bjuda in livet.

Många seglar. Och sneglar. Ofta tycker jag att det ser dumt ut att segla. Ingen seglar som inte är tvungen. Ordspråket "Navigare nesesse est." är rena dumheter. Det var ju tvunget - det vet alla som kan sin historia - för den där romerske generalen att beordra sina mannar att lämna Egypten. Det var nödvändigt att segla, om man inte ville bli ihjälslagen av egyptierna. Det var därför. Ungefär som i mitt eget fall. Av ren o. skär nödvändighet. Man låter sig luras som ung. Det är just lögnen som besegrar sanningen (som ju är besvärlig i det att den har med allvar att göra), man besegrar som ung alltför lätt sanningen, och vad utropar man till sanning om icke könsumgänget allena och kan icke ens där avgöra om det är kvalitet eller kvantitet som är det vitalt lyckliga. Man ser inte att man egentligen försvunnit från sig själv, och att både det goda och det dåliga samvetet gått under jord. Då hjälper inte att ropa. Jag läser åter Masterson: . (Egentligen ar hans fullständiga namn James William Henceforth Jameson Masterson.) Där i den boken finns något. Där finns något dolt inunder. Jag älskar sådan litteratur!

"Motorbåten, köpt i Potsdam, hade exploderat i

Bandahavet vid Nya Guinea. Mitt i natten. Jollen hade varit räddningen. Och ön. Nar Tom vaknat upp och sett sig omkring på stranden, undrade han om det finns fanns några öar i närheten. Solen stod i zenit och det var mycket varmt nar han upptäckte ett större fartyg vid horisonten. Tom rusade ner till jollen och hämtade nödraketerna och fyrade av två av dom. De gick direkt i sanden och hoppade sedan ner i vattnet med ett fräsande." Vid Gibraltar blev det - som väntat - problem för mig , då piraterna - i rättvisans namn - inte ville släppa mig igenom. Deras tremastade fartyg med dess svarta segel bordade mig och jag fick sonika släppa till min enda flaska Bell´s whisky för att de inte skulle sänka Invincible. Sedan fick jag dock eskort och fri lejd ut i Atlanten.

Eftersom jag - som sagt - är rädd för havet - som alla stora seglare, från Joshua Slocum till den där andre - och dessutom inte ville komma for fort söderöver, beslöt jag att segla med drivankare. Jag seglade en riktig båt också, inget överlevnadsskal! Jag skulle också hålla båten upp mot sjöarna. Var artonde sjö slog ändå in. (Klassiskt !) Så hade jag nu tid igen för min bok: "Tom gick ut på en liten udde av den mycket gröna ön, gjorde en snabb uppskattning av dess storlek. Kanske var den tio kilometer i omkrets.

Han studerade de branta sluttningarna till öns enda berg, for att gissa sig till var en bäck skulle finnas. De gick sedan i den gråvita och för Bew troligen brännande sanden söderöver. Efter bara några hundra meter fann de en bäck, liten, där de lade sig ner och sörplade vatten. Och Tom och Bew älskade varann i ett gemensamt blickutbyte. Detta var ingen ö att vara ensam på. ”

Nu böjde sig den afrikanska kontinenten skarpt österut och viss om geografin i området - och även dess kultur - ack, bildningen tynger! - antog jag att floden Niger här rann ut och att man kanske kunde få sig ett mål varm mat- ägg och bacon - strax. Jag lade till vid en stenpir i hamnen och fick grillad buffel mot min transistor-radio.

Denna måltid skulle, det var jag övertygad om, göra mig gott till själ och kropp och få mig att orka vidare. Jag förstod att jag måste runda Afrikas Horn för att nå till de verkligt stora vattnen, dit jag längtade mer och mer. En säck majs fick jag också med, - majs är inte mer inhemskt än kamelerna men ändå - och eftersom jag inte hade mycket intresse för denna del av Afrika, var jag redan på kvällen i båten med kurs "söder". Jag undrade i mitt stilla sinne vad Marco Polo skulle ha sagt om mig nu.

Utan radio återstod läsning som tids fördriv. Jag tog till Masterson, eftersom denne likaså kunde lära mig ett och annat om ensamhet och beslutsamhet. Jag fick bortse från detta med hunden. Hav och hundar var inget jag älskade.. Molnen var denna natt från-varande och jag hade inte kunskap nog att känna igen en enda stjärna. Jag var dock övertygad om att min själ kom ifrån någon av dessa skimrande prickar. Det lär självaste (ipsissimus) den store Platon också varit. Masterson åter:

"Tom satte sig sedan på en sten . Bew hade börjat skälla. Men Bew skällde inte på Tom utan på en vattensköldpadda intill. Sköldpad-dan rörde sig inte och Tom sade at Bew att den inte gick att äta."

Jag lade mig här att sova efter att ha tänt en oljelampa

vid masten, så att jag inte skulle bli påseglad av någon tanker. Nar jag vaknade var jag spolad överbard och jag dök, snabbt sam en fisk, och tick tag i linan till drivankaret, och halade mig sedan sakta upp i båten igen.

Man tar sig upp på bakre stolpen av båten annars välter man den. Jag var nöjd med äventyret och såg att förmiddagen var vacker, om än stormig. Molnen kritvita. Allt detta hände sig nar jag var i höjd med Alexander Bay, några distansminuter ifrån Kap, och jag kände att mitt riktigt stora äventyr snart skulle ta sin början.

Hit hade jag alltså kommit, da jag såg ett osedvanligt vackert blågult moln over mig. Jag fotograferade det, kanske som dokumentation, men hade inte väl gjort detta, förrän ett väldigt oväder brakade loss. Båten hamnade i en trombartad virvel och blixtar slog ned omkring mig. Som tur var kom jag ihåg stämgaffeln, vilken jag förvarade i min stora plånbok. Jag fick fram gaffeln med vänster hand, eftersom jag med högra höll mig fast i ett spant, där jag ganska fintligt borrat hål för fyra fingrar. Så slog jag an ett klingande A och placerade kulan som satt på stämgaffelns ände emot relingen.

Det uppstod då ett Ijud, så mäktigt att jag aldrig ens i en domkyrka hört något liknande - en motvirvel bildades och två kämpar liksom möttes: ovädret vred sig bort i vända ifrån det kraftiga Ijudet, som i ren skräck. I ett rykande inferno höll min hand nu en hel orkan i schack, men jag var vid detta tillfälle så rädd, att ingenting av denna rädsla går att beskriva. Efter några minuter var det kav lugnt och en albatross på ostadiga vingar såg tacksamt på mig. Albatrossen var mitt enda sanningsvittne. Ja. Så rundade jag då Godahoppsudden utan revade segel och drivankare. Har skiljer jag mig

icke från andra fram-stående seglare. Så surrade jag mitt roder igen och även ena foten, på det att läsningen av Masterson icke skulle störas mera och jag lät mitt skepp stäva mot den malay-siska övärlden. Majsen var ännu god.

Masterson:

"Tom tänkte, att han egentligen kunde bli rädd for vad som helst på denna ens1iga ö och bebodd var den säkerligen inte, sa liten som den var. Men det hängde nog mat i träden. Åtminstone till honom. Inte till Bew. Denne läste hans tankar och böjde sorgset sitt huvud ned ett stycke. Under tiden fortsatte de att gå. Man lever bäst på att ana, tänkte Tom. Aningen brukar vara aningen sannare än sanningen. Att vara aningslös på denna ö var omöjligt. Här fanns aningar och andar. Man fick sedermera vänja sig vid att man var här, vid att man hamnat på en öde ö. Nu sköt ett bergsparti ut over sanden och tvingade dem att klättra upp på det. När de såg ner från den lilla höjden, såg de inget mindre än ……en pålad hamn och inemot bushen ett bambuhus, trasigt, - antagligen övergivet.

Runtom hade planterats kokos- och sagopalmer och något som kanske var batater, alltså riktig mat. Tom var kung över ön."

Det ligger en viss psykologi i att skriva…… Jag tänkte över Master-son. Vem var han? Hade han en garderob med ett lik i? Med ett åter till honom och Andarna på Saudade:

"Han hade flyttat in i pålhuset, lärt sig att fiska med

metspö, klättra i palmer, dricka kokos-mjölk, skjuta piggsvin med båge, och Bew hade med motsvarande skicklighet lärt sig jaga pungråttor. Tom höll sig ifrån djungeln, eftersom han var sa totalt obekant med den. Han väntade nu på tillfälle att få ut jollen och rekognocera efter Claw och dess guldlast. Det var ju inte för inte som han hade detonerat bomben i maskinrummet, medan han själv redan satt i livbåten på däck beredd med Bew i famnen."

Detta var just nyckelpassagen. "Det var ju inte för inte."……

Denna passage och den som kommer senare i boken om den vackra Tigea tycker jag bäst om. Läsa kunde jag ju inte var dag, eftersom jag hade att göra med min långrev på Indiska Oceanen.

Mat och vatten var nu nästan slut. Jag åt fisk och hoppades slippa börja magra. Indiska Oceanen var svår med sin monsun och sina regnstormar och jag kan försäkra, att vågorna här går högst i världen. 20 meter. Så hade jag satt kapellet på och seglet var endast sparsamt uppe. Jag fick ta mig fram längs en tänkt båge söderöver, under stenbockens vändkrets för att klara mig undan oväder och passadströmmarna. Trots allt var jag i min ensamhet nästan ibland euforisk. Förvånad över att allting fanns.

I ett egendomligt kryssande for jag med båten som flygande holländaren mellan strömmar på ett av de sju haven. Och jag överlevde och överlevde, men detta med en bestämdhet från min sida, som jag aldrig förr besuttit. Förtvivlans mod finns, men det finns inget längtans mod. Jag förändrades så till vida att min misstro mot mig själv

så sakta började vika. Jag kan välja att handla förnuftigt, även om omvärlden omkring mig tycks vara i kaos i allt. Ju ensammare jag kände mig, desto mer delaktig i mänskligheten blev jag: Jag var en av de upplysta. Indiska Oceanen skall korsas. Jag tänkte på stämgaffeln. Den var bevisligen magisk. Då skulle allt gå val. En upplyst människa med ett fritt sinne - och med henne en stämgaffel med ett rent A - mot alla oväder..."

Den öde ön – som sådan - har en lång historia. I väster landets litteratur finns ju bågskytten i Iliaden, Filoktetes, som lämnas kvar sjuk på en öde ö av de attiska krigarna, bågskytten som sedan hämtas och skjuter Achilles i hälen, - och det finns Defoes man, det finns Ayrton hos Jules Verne, massor... , Nu är det jag," tänkte Torn." Att slåss med tvekan mot tvekan (.!) är ett nedslående liv .Därför tog jag itu med tvekan. Jag hade kastat honom i havet. Hade jag nu bestämt mig för ett, så klarar jag mig bättre. För jag har tagit mig en plats. Att förvalta bondtur" tänkte han," det kräver en försiktig man."

Tom hade någon gång en sviktande tillit: Han hade en känsla av att hans hund var inne på den linjen också. Icke heller vill någon herre vara sämre än sin hund! Lugna kvällar kunde han sitta med Bewildered på en hög fikusblad utanför sitt hus och stirra ut över vattnet och ur minnet recitera saker han last på universitetet i Vancouver. Men det var också värmen: Denna konsekventa värme som gör en så matt i huvudet. Det är lika bra att jag erkänner, tänkte Tom, att jag tror att ön är på väg nånstans. Hade den inte flutit iväg, så hade jag sett båtar från Sumatra fara förbi a long time ago….."

Så långt hade jag läst boken då en just sådan där monstervåg kom, en bölja. Jag stramade åt skotet Jag

slöt höger hand om rorkulten och nu skulle jag ta skyskrapan med fast hand. Lite på snedden.

Då såg jag en liten ö därborta framfor mig. Jag tänkte att det skulle vara en osedvanlig lycka att komma intill denna ö, då det nu var så dåligt med mat och vatten ombord, och det vimlar ju inte av öar i Indiska Oceanen!

Vid fallet ner i nästa vågdal sprack båten. Det blev kaffeved av alltihop. Hela Invincible.

Där var jag i vattnet med Mastersons bok i handen. Jag tog tag i en planka från de sönder-slagna båtsidorna, (borden), men trodde mig nu vara helt förlorad. Under det vågorna spred resterna av snipan., med segel och allt, tänkte jag på hur mitt liv varit till denna stund, da jag uppenbart inte hade lång tid att leva längre.

Ingen saknar galningen från Stockholm! Ingen.

Inte som jag hade levt. Varför hade Veronica Tollman och Elisabeth Fontán blivit gravida samtidigt. Jag kunde ju varken ta mig an den ena eller andra!

Hur man än läser filosofi i massor, så kommer man aldrig förbi detta faktum: det gives situationer där hur man än gör, så blir det fel. Sådant skrev ju aldrig Immanuel Kant om!!! Minsann. Hos honom var allt grönt eller rött.

Då - mitt i stormen och filosofin - kom jag att tänka på stämgaffeln i plånboken. I det förskräckliga ovädret fick jag fram den lilla tingesten. Jag slog an den mot ekbrädan, ställde gaffeln på den mot himlen hållna brädan. Och ett dånande A fyllde hela rymden. Indiska Oceanen lade sig med ens platt som ett golv och jag

började nästan skratta. Då kom tre delfiner uppdykande. på ett helt klassiskt vis skulle jag räddas av dessa så underliga djur, som redan kreten-sarna berättat om for länge, längesen. Delfinerna lyfte upp mig och varsamt men anda snabbt förde de mig till den lilla ön. Något av det mest felaktiga har i världen ar ju att de stora livsfrågorna inte behandlas som de stora döds-frågorna, att man inte lever med den yttersta domen och det yttersta slutet, utan att man bara är så ytligt levande och, om man ar vid hälsa, bara är hoppande och springande i all tanklöshet tills alltihopa, kanske på endaste sekund tar slut, blir såsom en nersläckt teater, där ljuskronor aldrig skall komma att lysa mer. Nu vilade jag mot en sten bland småalger på öns strand. Delfin-erna, de snälla djuren, hade simmat bort. Jag stoppade ner min förnämsta räddare, stämgaffeln, i bröstfickan på min skjorta, tog min Masterson och reste mig upp. sa började jag vandra runt ön motsols, ön, som jag bedömde vara av den storleken som Master-sons ö hade. Jag såg vattensköld-paddor i brynet, med deras kraftiga bakben. Jag skrämde dem oavsiktligt. De drog in huvudena under skalen och låg stilla, tryckta mot sanden. så kom jag till en liten bergshöjd, inte stor, men nog hög nog för att ge en överblick over närmsta delen av ön.

Dock riktade jag min blick först upp mot det mäktiga himlavalvet för att se om däruppe fanns några tecken, auspicier eller sådant, men sedan lät jag blicken sjunka för några tecken gick inte att upptäcka. Naturligtvis blev jag nu varse hamnen, pålhuset och odlingen. Jag blev så chockad att jag sonika trillade omkull. Ett hundskall hördes och snart stod en hund och såg på mig från två meters hall. Lite reserverad, som inför en spegel, sade jag, liksom familjärt:" Stilla, stilla Bew!".

Hunden förhöll sig lugn, men började snart skälla igen, om än något vänligare, och liksom lockande, bedjande mig att följa honom ner till strandbyn. Jag tycker definitivt inte om djur, - som jag säkert sagt tusen gånger -, särskilt inte hundar. Hunden ledde mig ner till pålhuset. Så trädde det ut en skäggig man, klädd i paltor och jag betraktades noggrant av hans blå, klara ögon. Lite för, alltför klara ögon, tyckte jag - och ropade med tordönsröst, även om det inte var påkallat av situationen att höja rösten:

- Masterson! En vän! Vän här! *Friend, friend* !

Mannen slängde åt sidan en käpp (!) han hållit i handen och kom emot mig med ett brett leende: - Det är rätt. Jag heter Masterson, men vem är ni ?

Jag visade boken jag bar i ena handen och sade:

- Tack for din vackra bok!

Henceforth tog boken och bläddrade försiktigt i den.

Andarna på Saudade, Saudade, ön dar jag nu helt uppenbart befann mig.

- Jag har inte skrivit någon bok. Människor, sade Masterson, har lite svårt att få böcker utgivna om de lever på en öde ö. Eller så har jag glömt det……

Jag såg skarpt på honom,- han slingrade sig den spjuvern - och jag letade rätt på stämgaffeln, vände mig mot havet och slungade, driven av en oemot-ståndlig impuls, den lilla tingesten med all kraft ut i vattnet.

Det skakade ett slag innan något exploderade i havsbottnen. Vid utbrottet slungades vatten långt ikring. Även på oss och på Master-sons hus. Bew rusade iväg och gömde sig.

Där ute i vattnet låg nu en toppformad liten nysprungen ö av bergskristall (kiseloxid, alltså…) och gnistrade snart klart i det starka solskenet, när den redan nu började stelna och sätta sig.

Boken tog jag ur Mastersons hand och slängde också den i havet. Jag såg denna bok föras av strömmarna runt kristallberget och bort. Nu var den borta.

Med mitt mod hade jag sonat allt och …. vunnit allt.

Nu handlade det bara om Masterson, mig och guldmynten, som glimmade högst uppe på den nyuppstigna kristallön med en för mig sällsynt främmande lyster. Jag hörde något bakom mig. Vände på huvudet, fick en skymt av den mörka vackra Tigea, och såg plötsligt något fara mot mitt huvud.

Sedan minns jag absolut ingenting förrän jag vaknade upp här."

Här slutade han berätta.

Jag såg - något förvirrad - på den bandagerade mannen. Vi bad en bön tillsammans och jag lovade att återkomma påföljande tisdag.

När jag denna dag kom till sjukhuset, som avtalat, var patienten dock försvunnen, men denne hade lämnat ett brev till mig.

Jag öppnade det och läste:

" Hallo!

Tänker försöka igen. Jag nämnde väl…. aldrig positionen.

Hälsningar.

Yours sincere Sailing

Jack

p. s. Play the cornet, man, play! d. s."

Jag gick min väg från sjukhuset med min kornettlåda och kornett, satte mig på min favoritbänk i en park mitt i Perth och funderade över om den underlige pratglade främlingen hade skämtat med mig. Om alltihop var lögn, eller om något var helt sant. Något var nog helt sant, tänkte jag. Sen somnade jag i vårsolen, omgiven av mystiska kråkfåglar.

FIN

Copyright ©Kaj Bernh. Genell 2023